

Det andet anbringende vedrører en urigtig gengivelse af de beviser, der er fremlagt for Retten. Disse beviser beskriver den foranstaltning med omstrukturering af EDF's kapital, der rent faktisk blev gennemført, og giver ikke mulighed for at identificere den angivelige skattefritagelse, som Retten har identificeret.

Det tredje anbringende er udledt af en tilsidesættelse af arten og omfanget af de forpligtelser til at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse, som er pålagt ved Domstolens nyere praksis, navnlig dom Frucona Košice af 20. september 2007 (C-300/16 P), der dog var genstand for skriftlige bemærkninger for Retten.

Det fjerde anbringende vedrører Rettens tilsidesættelse af begrundelsespligten, både hvad angår identificeringen af den pågældende foranstaltning og den manglende drøftelse af appellants argumenter støttet på dom Frucona Košice.

Endelig er der fremsat et subsidiært anbringende vedrørende en retlig fejl ved identificeringen af den angivelige støtte som ny støtte, skønt den skulle kvalificeres som eksisterende støtte.

⁽¹⁾ EUT L 34, s. 152.

Appel iværksat den 9. april 2018 af Den Italienske Republik til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 25. januar 2018 i sag T-91/16, Den Italienske Republik mod Kommissionen

(Sag C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Den Italienske Republik (ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, og avvocato dello Stato P. Gentili)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den af Den Europæiske Unions Ret den 25. januar 2018 afsagte dom, meddelt den 29. januar 2018, i sag T-91/16 vedrørende annullation af Kommissionens afgørelse C(2015)9413 af 17. december 2015, meddelt den 18. december 2015, om nedsættelse af Den Europæiske Socialfonds tilskud til et operationelt program for regionen Sicilien, som er en del af EF-støtterammen for strukturinterventioner under de af mål nr. 1 omfattede italienske regioner (POR Sicilia 2000-2006), ophæves, jf. artikel 56 og 58 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, og denne sidstnævnte afgørelse annulleres.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den Italienske Republik har iværksat appel ved Domstolen af dom af 25. januar 2018 i sag T-91/16, hvorved Retten frifandt Kommissionen i det af Italien anlagte søgsmål med påstand om annullation af **Kommissionens afgørelse C(2015) 9413 af 17. december 2015, meddelt den 18. december 2015, om nedsættelse af Den Europæiske Socialfonds tilskud til et operationelt program for regionen Sicilien, som er en del af EF-støtterammen for strukturinterventioner under de af mål nr. 1 omfattede italienske regioner (POR Sicilia 2000-2006)**.

Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 39 i forordning nr. 1260/99⁽¹⁾, artikel 4, 6 og 10 i forordning nr. 438/[2001]⁽²⁾, artikel 317 TEUF og bevisbyrdeprincippet

Retten konstaterede ikke, at det fremgik af de af denne konstaterede faktiske omstændigheder, at den kontrol, som Kommissionen genoptog i 2008, vedrørte de samme udgifter, som allerede var blevet kontrolleret i 2005 og 2006 med tilfredsstillende resultat, uden at der var fremkommet nye faktiske omstændigheder.

Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 39 i forordning nr. 1260/99, artikel 100 i forordning nr. 1083/2006 ⁽³⁾, artikel 145 i forordning nr. 1303/2013 ⁽⁴⁾, princippet om god forvaltningsskik, kontradiktionsprincippet og forventningsprincippet

Retten anså det for begrundet, uden at angive grunden hertil, at korrektionsproceduren var af en samlet varighed på mere end syv år, i løbet af hvilken periode Kommissionen i det væsentlige gik således frem, at den ufravigelige frist for at træffe den endelige beslutning på seks måneder efter høringsdatoen begyndte at løbe på et af denne skønmæssigt fastsat tidspunkt, og derved gjorde den ufravigelige karakter af denne frist indholdsløs.

Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 39, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1260/99 og af artikel 10 i forordning nr. 438/2001 samt urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder

Retten fastslog, at fejlprocenten i det foreliggende tilfælde var væsentligt forskellig for perioderne før og efter den 31. december 2006 og alt efter, om udgifterne vedrørte »sammenhængende« projekter eller derimod andre projekter. Den fandt imidlertid med urette, at en korrektion, der var baseret på ekstrapolation af en enkelt fejlprocent på 32,65 %, der uden forskel blev anvendt på alle programmeringsår og alle typer af projekter, var korrekt. Derved tilsidesatte den principperne om korrektioners forholdsmæssighed og om stikprøvers repræsentativitet.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21.6.1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene (EFT 1999, L 161, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 438/2001 af 2.3.2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 for så vidt angår forvaltnings- og kontrolsystemerne for strukturfondenes interventioner (EFT 2001, L 63, s. 21).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006 af 11.6.2006 om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden og ophævelse af forordning (EF) nr. 1260/1999 (EUT 2006, L 210, s. 25).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1303/2013 af 17.12.2013 om fælles bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden, Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006 (EUT 2013, L 347, 320).